

הכתוב בס"ס רש"י - ט"ט טוח - א "וחמהני מה ידרוש בטהי חיבה הרוסוח לה, ויאמר
 לה כועז, לכנוה לה ביה" - אף שיטנס דרשות חז"ל ע"ז, נקוביית הרטק"ן - כי אינס
 ע"ד הפסט. ונהבאר בהקדים, שבדרך הפסט, כ"ל ויקרא לה" פי' שקרא (ולא שלא קרא),
 ורק שהוא ברפיון אצ (כ"כ לא" אכל לא "לא" ט"ט). ולכן אין לפרט בכחוב ויאמר
 לה כועז "אין את מן האמהות" כו', כי פירוש "ויאמר לה", הוא חיוב ולא שלילה. ו
 ומסנ"ס: באם הי' זה מענה לדברי' "לא אהי' כאחת שפחותיך", הרז אי"ז חסיון בלכד.
 כ"א שלילה לגמרי, ואם זה כתייוס לכה שאמר "אלא מן האימהות", הי' כהוקף ולא אצג
 ברסיון.

וכן בנוגע להכתוב "לבנוח לה ביח", הנה" הטעם רש"י אינו מפרט כהחוס'
 דס"ע (קדושין ט"ט, ב) שלא נהקיים (גסה"ר) בבבל כי נשחרב לעילם הוא ספ"ש "לה" בלא
 מפי' הי"א - כי רש"י לכתוב (קדושין ט"ט) "לבנוח לה ביח", קאי על א
 חנופה (וזה מוכרח מלשון הכתוב, אשבהחילה כתוב לשון רבים ואח"כ "לה" לשון אצ
 יחיד, כדפירש"י ט"ט), והחנופה לא נשחרבה לעילם.
 ומה שאינו רוצה לפרט כהסדרש, שפ"ש "לה" בלא מפי' הי"א - כי אין לשקר פ'
 השועה, כי

- (א) מכיון שיש בזה מחלוקת גמרא וסדרש, צריך לפרט אצ כהגמרא, שהיא
 גרובה יותר לפסט. (כי גמרא וסדרש, הלכה כגמרא, והלכה הי' במעשה, עולם הפסט).
 והטעם לכתוב לה (ב) לגטוח הרוח הי' פחות קיום (בבבל) מלחנופה (ושקר, לענינכם אחר,
 כדפירש"י (סנהדרין כד, א) "הנופה - שטראין עצמן חסידים"). וא"כ יוקשה ס"ט
 "לה" ולא אצ "להן" ל' רבים, מכיון שגניהם לא נוקייכו. לכתוב
- (ג) הכתוב "לבנוח לה ביח", מדבר בענין בנין השקר בבבל שטע יחיד ביח
 להקר (ולא לענין השקר אצלא עצמה). ובנוגע ל**בבל**, הרי כל זמן שהיחה בבבל קיימת,
 הי' בבבל (ולא ככנובה, שלא נחקיים לה עס זה, שנחבטל הטע) כשהעיר הייתה
 קיימת.

שאלה: לא חפסנו טעם הא' והב'.
 בנוגע לטעם הא' והגמרא - לפירש"י - אינה מדברת כלל בענין טע"ש "לה" בלא
 מפי' הי"א (וליסוד הגמרא נשחרב לעילם הוא טע"ש "לה" ל' יחיד). ומהי השחירה

ולש"ס "לבנות לה בית" פי" 1) בקביעות, או 2) לא בנו מלכתחילה (כפרש"י).

בשנער

בית

צילום 3:

(ולא בקביעות שהוא היפך דרפיון ולא דשלילה "לא")

מה שהייתה בבבל ברפיון היתה החנופה צריך

ג"כ נחית לבבל דוקא. זכר ורמז לזה בפ"י ר"ח (שבת קמא, ב) דמנעל רפוי – משתרכב מן הרגל

? ! וכי כמה השיעור? [כנראה נלקחה הקושיא מל' רש"י בקידושין – אבל לרש"י שם החנופה הייתה "בקביעו" בבבל, היינו תמיד וכערך זה מה דאשתרכוב לזמן הברייתא – פשוט שאי"ז קביעות